TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2011 m. gegužės 26 d. *

Byloje C-306/08

dėl 2008 m. liepos 9 d. pagal EB 226 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo

Europos Komisija, atstovaujama A. Alcover San Pedro, D. Kukovec ir M. Konstantinidis,

ieškovė,

prieš

Ispanijos Karalystę, atstovaujamą M. Muñoz Pérez,

atsakovę,

* Proceso kalba: ispanų.

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas K. Lenaerts, teisėjai D. Šváby (pranešėjas), R. Silva de Lapuerta, E. Juhász ir T. von DanwitFz,

generalinis advokatas N. Jääskinen,
posėdžio sekretorė R. Şereş, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2010 m. gegužės 6 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2010 m. rugsėjo 16 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Europos Komisija ieškiniu siekia, kad būtų konstatuota, jog priėmusi sprendimus sudaryti sutartis dėl „integruotų veiksmų programų“ (toliau – IVP) pagal 1994 m. lapkričio 15 d. įstatymą 6/1994, reglamentuojantį urbanistinę veiklą Valensijos autonominėje srityje (*Ley 6/1994, de 15 de noviembre, Reguladora de la Actividad Urbanística de la Comunidad Valenciana*, toliau – LRAU) ir vėliau pagal 2005 m. gruodžio 30 d. Valensijos autonominės srities urbanistikos kodeksą patvirtinantį įstatymą 16/2005 (*Ley 16/2005, de 30 de diciembre, Urbanística Valenciana,* toliau – LUV), Ispanijos

Karalystė neįvykdė įsipareigojimų atitinkamai pagal 1993 m. birželio 14 d. Tarybos direktyvą 93/37/EEB dėl viešojo darbų pirkimo sutarčių sudarymo tvarkos derinimo (OL L 199, 1993, p. 54; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 2 t., p. 163) su pakeitimais, padarytais 2001 m. rugsėjo 13 d. Komisijos direktyva 2001/78/EB (OL L 285, 2001, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 4 t., p. 94), (toliau – Direktyva 93/37), ir 2004 m. kovo 31 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2004/18/EB dėl viešojo darbų, prekių ir paslaugų pirkimo sutarčių sudarymo tvarkos derinimo (OL L 134, 2004, p. 114; 2004 m.; specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 7 t., p. 132).

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisės aktai

Direktyva 92/50/EEB

2 1992 m. birželio 18 d. Tarybos direktyvos 92/50/EEB dėl viešojo paslaugų pirkimo sutarčių sudarymo tvarkos derinimo (OL L 209, p. 1; specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 1 t., p. 322) šešioliktoje konstatuojamojoje dalyje sakoma:

„Kadangi viešojo paslaugų pirkimo sutartys, ypač nuosavybės valdymo srityje, gali kartais apimti ir tam tikrus darbus; kadangi Direktyva 71/305/EEB nustato, jog tam, kad sutartis būtų laikoma viešojo darbų pirkimo sutartimi, ja turi būti siekiama gauti

darbą; kadangi atsitiktiniai darbai, kurie nėra sutarties objektas, nepateisina sutarties traktavimo kaip viešojo darbų pirkimo sutarties.“

3 Direktyvos 92/50 8 straipsnyje teigiama:

„Sutartys, kurių objektas – I A priede išvardytos paslaugos, yra sudaromos pagal III–VI dalių nuostatas.“

4 Direktyvos 92/50 I A priedo 12 kategorijoje nurodomos, be kita ko, „architektūrinės paslaugos: inžinerinės ir integruotos inžinerinės paslaugos; miestų planavimo ir landšafto planavimo paslaugos; atitinkamos mokslo ir technikos konsultavimo paslaugos; techninių bandymų ir analizės paslaugos“.

Direktyva 93/37

5 Direktyvos 93/37 1 straipsnyje numatyta:

„Šioje direktyvoje:

a) „viešojo darbų pirkimo sutartys“ – tai atlygintinio piniginio pobūdžio sutartys, kurios tarp rangovo ir perkančiosios organizacijos, kaip ji apibrėžta b punkte, sudarytos raštu ir kurių tikslas – atlikti arba kartu atlikti ir suprojektuoti darbus, susijusius su viena iš II priede nurodytų profesinės veiklos rūšių, arba atlikti darbą,

apibrėžtą c punkte, arba bet kokiomis priemonėmis atlikti darbą, atitinkantį perkančiosios organizacijos nurodytus reikalavimus;

<...>

c) „darbas“ – tai statybos ar civilinės inžinerijos rezultatas, tokia darbų visuma, kurios pakanka ekonominei ir techninei funkcijai atlikti;

d) „viešojo darbų pirkimo koncesija“ – tai tokio paties pobūdžio, kaip nurodyta a punkte, sutartis, išskyrus tai, kad atlyginimą už numatomus atlikti darbus sudaro arba tik teisė eksploatuoti pastatą, arba ši teisė kartu su užmokesčiu;

<...>.“

6 Direktyvos 93/37 6 straipsnio 6 dalyje įtvirtinta perkančiųjų organizacijų pareiga laikytis nediskriminavimo principo.

7 Direktyvos 93/37 11 ir 12 straipsniuose nustatytos bendros paskelbimo taisyklės šioje srityje ir, be kita ko, numatyta, kad skelbimai apie pirkimus visi skelbiami *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje*, taip pat nustatyti taikytini pasiūlymų priėmimo bei specifikacijų bei kitų dokumentų išsiuntimo terminai.

8 Direktyvos 93/37 24–29 straipsniuose nustatyti taikytini kokybinės rangovų atrankos kriterijai, tarp jų – kriterijai, skirti įvertinti rangovų techninius pajėgumus.

Direktyva 2004/18

9 Direktyvos 2004/18 10 konstatuojamojoje dalyje numatyta:

„Sutartis laikytina viešojo darbų pirkimo sutartimi tik tuomet, kai jos dalykas yra veiklos rūšių, išvardytų I priede, vykdymas, net jei sutartis apima ir kitų paslaugų, kurių reikia norint atlikti minėtas veiklas, teikimą. Viešojo paslaugų pirkimo sutartys, ypač susijusios su nuosavybės valdymo paslaugomis, tam tikromis aplinkybėmis gali apimti ir darbus. Jeigu šie darbai tik papildo pagrindinį sutarties dalyką ir yra galimas jo padarinys, tas faktas, kad šie darbai įtraukti į sutartį, nėra pagrindas ją laikyti viešojo darbų pirkimo sutartimi."

10 Direktyvos 2004/18 1 straipsnyje teigiama:

„1. Šioje direktyvoje taikomi šio straipsnio 2–15 dalyse pateikti sąvokų apibrėžimai.

2. a) „[Viešojo pirkimo] sutartys" – tai dėl piniginės naudos vieno arba kelių ūkio subjektų ir vienos ar kelių perkančiųjų organizacijų raštu sudarytos sutartys, kurių dalykas yra darbų atlikimas, prekių tiekimas arba paslaugų teikimas, kaip apibrėžta šioje direktyvoje.

b) „Viešojo darbų pirkimo sutartys" – tai [viešojo pirkimo] sutartys, kurių dalykas yra darbų arba darbo, susijusio su viena iš I Priede nurodytų veiklų, įvykdymas, arba įvykdymas ir suprojektavimas, arba [darbo, atitinkančio perkančiosios organizacijos nustatytus reikalavimus, realizavimas bet kokiomis priemonėmis]. Darbas yra tam tikrų statybos arba civilinės inžinerijos darbų,

kaip visumos, rezultatas, kurio pakanka ekonominei ar techninei funkcijai atlikti.

<...>

d) „Viešojo paslaugų pirkimo sutartys“ – tai [viešojo pirkimo] sutartys, kurių dalykas yra II priede išvardytų paslaugų teikimas, išskyrus darbų ir prekių pirkimo sutartis.

<...>

3. „Viešoji darbų koncesija“ – tai tos pačios rūšies sutartis kaip ir viešojo darbų pirkimo sutartis, išskyrus tai, kad atlygis už atliktus darbus yra tik teisė naudotis darbo rezultatais arba tokia teisė kartu su mokėjimu.

4. „Viešoji paslaugų koncesija“ – tai tos pačios rūšies sutartis, kaip ir paslaugų pirkimo sutartis, išskyrus tai, kad atlygis už suteiktas paslaugas yra teisė naudotis paslauga arba tokia teisė kartu su mokėjimu.

<...>.“

11 Direktyvos 2004/18 2 straipsnyje nustatyta perkančiųjų organizacijų pareiga laikytis nediskriminavimo, vienodo požiūrio ir skaidrumo principų.

12 Direktyvos 2004/18 6 straipsnyje įtvirtintas draudimas atskleisti ūkio subjektų perkančiajai organizacijai atsiųstą informaciją, kurią jie pažymėjo kaip konfidencialią.

13 Direktyvos 2004/18 17 straipsnyje numatyta, kad „nepažeidžiant 3 straipsnio taikymo, ši direktyva netaikoma paslaugų koncesijoms, kaip apibrėžta 1 straipsnio 4 dalyje“.

14 Direktyvos 2004/18 24 straipsnyje nustatytos taisyklės, taikomos dalyviams pateikiant alternatyvius pasiūlymus, kai laimėtojo nustatymo kriterijus yra ekonomiškai naudingiausias pasiūlymas.

15 Direktyvos 2004/18 53 straipsnyje įtvirtinti sutarties sudarymo kriterijai ir numatyta perkančiųjų organizacijų pareiga, kai sutartis sudaroma perkančiajai organizacijai išsirinkus ekonomiškai naudingiausią pasiūlymą, nurodyti santykinį kiekvieno kriterijaus lyginamąjį svorį.

16 Direktyvos 2004/18 II A priedo 12 kategorijoje, be kita ko, numatytos „architektūrinės paslaugos: inžinerijos ir integruotos inžinerijos paslaugos; miestų planavimo ir kraštovaizdžio inžinerijos paslaugos; susijusios mokslo ir techninio konsultavimo paslaugos; techninių tyrimų ir analizės paslaugos“.

Valensijos autonominės srities teisės aktai

IVP

17 LRAU ir LUV numatyti du miesto planavimo įgyvendinimo režimai, būtent: atskiri veiksmai, kai yra vienas žemės sklypas ir numatytas jo užstatymas, ir integruoti veiksmai, kuriais siekiama urbanizuoti du ar daugiau žemės sklypų pagal vieną programą, kuria šie sklypai transformuojami į statyboms skirtus žemės sklypus (LRAU 6 straipsnio 2 ir 3 dalys bei LUV 14 ir 15 straipsniai).

18 IVP – tai planavimo priemonė, reglamentuojanti integruotų veiksmų įgyvendinimą (LRAU 12 straipsnio G punktas ir LUV 39 straipsnio a punktas). Ja nustatoma integruotų veiksmų apimtis ir atliktini darbai, taikytini terminai, techninės bei ekonominės jų valdymo sąlygos, taip pat reglamentuojami miesto vystymo pareigūno (toliau – vystytojo) įsipareigojimai ir pareigos, apibrėžiant jo santykius su atitinkamais savininkais bei administracija, ir nustatomos šių pareigų laikymąsi užtikrinančios garantijos bei taikytinos sankcijos (LRAU 29 straipsnio 2 dalis ir LUV 117 straipsnio 1 dalis).

19 Visų pirma IVP turi būti numatytos konkrečios nuostatos, skirtos įvykdyti šiuos būtinus tikslus: urbanizuoti visus žemės sklypus; prijungti ir integruoti atitinkamus sklypus į esamus infrastruktūros, energetikos, komunikacijų ir viešųjų paslaugų tinklus; nemokamai administracijos naudai gauti viešosioms paslaugoms skirtus sklypus; nemokamai administracijos naudai gauti teisę statyti, taikytiną pagal teisės aktus ir skirtą viešajam žemės fondui; valdyti atitinkamų sklypų teisinio statuso pakeitimą ir įgyvendinti teisingą išlaidų ir naudos paskirstymą tarp suinteresuotųjų šalių (LRAU 30 straipsnis ir LUV 124 straipsnis).

20 Atskiri veiksmai gali būti įgyvendinami viešai arba privačiai, o IVP įgyvendinimas – visuomet viešas ir administracija gali nuspręsti, ar jos valdymas bus tiesioginis, ar netiesioginis (LRAU 7 straipsnio 1 ir 2 dalys ir LUV 117 straipsnio 4 dalis). Valdymas būna tiesioginis, kai visi darbai ir investicijos finansuojami iš viešųjų fondų ir valdomi administracijos, jos įstaigų, padalinių ar jos viešųjų įmonių (LRAU 7 straipsnio 2 dalis ir LUV 117 straipsnio 4 dalis) ir šie negali gauti komercinio pelno (LUV 128 straipsnio 4 dalis). Netiesioginio valdymo atveju, priešingai, administracija vystytojo funkcijas perduoda pagal viešą varžymosi procedūrą atrinktam privačiam asmeniui, kuris gali būti sklypų savininkas arba ne (LRAU 7 straipsnio 2 dalis ir LUV 117 straipsnio 4 dalis).

Netiesioginis valdymas

21 Netiesioginio IVP valdymo atveju vystytojas yra viešas pareigūnas, atsakingas už IVP nurodytų miesto planavimo veiksmų rengimą ir vykdymą, įskaitant bet kuriuo atveju techninių dokumentų surašymą, atitinkamo žemės konsolidacijos projekto siūlymą ir valdymą bei statybų rangovo, atsakingo už planavimo projekto įgyvendinimą, pasitelkimą įstatyme numatytais atvejais ir sąlygomis. Vystytojas finansuoja investicijų, darbų, instaliacijų ir kompensacijų, būtinų užtikrinti programos įvykdymą pakankama apimtimi ir proporcijomis, išlaidas, kurios gali būti vėliau padengtos iš įgyvendinus programą suformuotų statyboms skirtų žemės sklypų nuosavybės teisių tokiais būdais: arba kompensuojant sutvarkytais sklypais, arba įgyvendinus integruotus veiksmus sutvarkytų žemės sklypų savininkų mokamu piniginiu atlygiu (LRAU 29 straipsnio 9 dalies A punktas ir LUV 119 straipsnis bei 162 straipsnio 1 dalis). Minėtos išlaidos apima, be kita ko, urbanizavimo darbų išlaidas ir vystytojo komercinį pelną, kuris pagal LUV neviršija 10 proc. urbanizavimo išlaidų (LRAU 67 straipsnio 1 dalis ir LUV 168 straipsnis).

22 Savininkai, su kuriais susiję integruoti veiksmai, gali prie jų prisidėti suteikdami nesutvarkytą žemės sklypą ir už tai gaudami sutvarkytus sklypus. Visų pirma jie gali: arba prisidėti proporcingai prie urbanizavimo išlaidų perleisdami dalį jų žemės sklypų vystytojui, arba dalį urbanizavimo išlaidų apmokėti pinigais kaip atlygį vystytojui (LRAU 29 straipsnio 9 dalies B punktas ir LUV 162 straipsnio 2 dalis).

23 Savininkai, aiškiai atsisakę bendradarbiauti, gali prašyti žemės paėmimo visuomenės poreikiams remiantis atitinkamų sklypų pradine verte (LRAU 29 straipsnio 9 dalies C punktas ir LUV 162 straipsnio 3 dalis).

24 Administracija savo iniciatyva arba vystytojo prašymu įgyvendina savo viešąsias prerogatyvas, kaip antai priverstinis žemės paėmimas visuomenės poreikiams arba priverstinė žemės konsolidacija tais atvejais, kai tai būtina įgyvendinti IVP (LRAU 29 straipsnio 10 dalis, 66 bei 68 straipsniai ir LUV 162 straipsnio 3 dalis bei 169 straipsnis).

Sutarties sudarymo ir patvirtinimo procedūra

— LRAU

25 LRAU 44 straipsnyje numatyta, kad procedūra gali būti pradėta viešosios valdžios institucijos arba privataus asmens iniciatyva, nesvarbu, ar jis yra urbanizuotinų žemės sklypų savininkas.

26 LRAU 45 straipsnio 1 dalyje teigiama, kad kiekvienas asmuo gali prašyti administracijos pateikti visuomenei susipažinti IVP techninį pasiūlymą, kuriame turi būti kompetentingos administracinės valdžios institucijos išduotos urbanizavimo pažymos kopija arba jo prašymo dėl integruotų veiksmų pasiūlymo prijungimo ir integravimo minimalių sąlygų kopija bei preliminarus urbanizavimo projektas su vykdytinų urbanizavimo darbų aprašais.

27 Pagal LRAU 45 straipsnio 2 dalį administracija gali arba atmesti šį prašymą, arba apklausti visuomenę, prireikus kartu pateikdama pastabas ar alternatyvas.

28 LRAU 46 straipsnyje nustatyta, kad privataus asmens arba viešosios iniciatyvos atveju – kompetentingos administravimo institucijos parengtas IVP pasiūlymas skelbiamas bendrame informaciniame leidinyje ir Valensijos autonominės srities oficialiajame leidinyje. Pagal šią nuostatą visuomenės informavimo etapu priimamos pastabos ir techniniai pasiūlymai. Pasibaigus visuomenės informavimo etapui, dalyviai gali pateikti teisinius ir finansinius pasiūlymus. Pastabos ir techniniai pasiūlymai pateikiami atvirame voke per 20 dienų nuo IVP paskelbimo, o teisiniai ir finansiniai pasiūlymai – užklijuotame voke per 5 dienas nuo minėto termino pabaigos (šį terminą galima pratęsti 20 dienų).

29 LRAU 46 straipsnio 2 dalyje minimi dokumentai, kurie pateikiami, viena vertus, techniniame pasiūlyme – tai visų pirma urbanizavimo darbų aprašas, ir, kita vertus, teisiniame ir finansiniame pasiūlyme – išsamios taisyklės, reglamentuojančios vystytojo ir savininkų santykius, galimi jau egzistuojantys susitarimai su savininkais, urbanizavimo darbų išlaidų sąmata (kad ir preliminari bei apytikslė) ir vystytojo atlygis, nurodant koreguojamuosius indeksus pagal urbanizavimo darbų išlaidų sąmatą.

30 LRAU 47 straipsnyje numatyta, kad administracija gali arba atmesti visus pasiūlymus ir prireikus nuspręsti tiesiogiai valdyti IVP, arba patvirtinti IVP, kurios turinį apibrėžia pasirinkdama vieną iš pateiktų techninių pasiūlymų bei vieną iš pateiktų teisinių ir finansinių pasiūlymų ir padarydama, jos manymu, reikalingus jų dalinius pakeitimus. Administracija kartu gali sutartimi pavesti IVP vykdyti dalyviui, pateikusiam teisinį ir finansinį pasiūlymą, susijusį su tinkamiausiu techniniu pasiūlymu. Toks pavedimas atliekamas pagal joje nurodytus sutarčių sudarymo kriterijus, tarp kurių yra atitinkamų savininkų bendradarbiavimo, siekiant palengvinti ar užtikrinti integruotų veiksmų įgyvendinimą, garantijos ar galimybės.

31 Administracija ir vystytojas sudaro urbanistikos sutartį, kurioje, remiantis LRAU 32 straipsnio c punktu, numatomi abipusiai įsipareigojimai, terminai, vystytojo teikiamos garantijos ir baudos už vystytojo pareigų nevykdymą.

32 LRAU 48 straipsnyje numatyta supaprastinta privataus asmens iniciatyvos procedūra.

33 Remiantis LRAU 67 straipsnio 3 dalimi, iš pradžių IVP numatytos išlaidos gali būti iš naujo įvertintos vystymo projekto patvirtinimo etapu dėl objektyvių priežasčių, kurių vystytojas negalėjo numatyti.

— LUV

34 Pagal LUV 130 straipsnį IVP sutarties sudarymo ir IVP patvirtinimo procedūra gali būti pradėta viešosios valdžios subjekto ar privataus asmens iniciatyva, nesvarbu, ar jie yra žemės savininkai.

35 Pagal LUV 130 straipsnio 2 dalį privatūs asmenys gali prie savo prašymo pridėti planavimo dokumentą, kuriame nurodomas siūlomas vystyti detalusis arba struktūrinis planas, ir LUV 131 straipsnio 2 dalies a–e punktuose nurodytus dokumentus.

36 LUV 130 straipsnio 3 dalyje teigiama, kad administracija gali arba atmesti privataus asmens prašymą, arba pradėti netiesioginio valdymo procedūrą, arba nuspręsti imtis tiesioginio valdymo.

37 LUV 130 straipsnio 5 dalyje numatyta, kad administracijos neveikimas reiškia pritarimą tuo atveju, kai pirmojo dalyvio pateiktas pasiūlymas susijęs su galiojančių struktūrinio planavimo gairių vykdymu, o administracija per tris mėnesius nepateikia atsakymo į prašymą.

38 Pagal LUV 131 straipsnio 2 dalį sprendimu pradėti netiesioginio IVP valdymo procedūrą taip pat patvirtinamos konkrečios sąlygos, reglamentuojančios IVP sutarties sudarymo procedūrą. Jose turi būti nurodyta, ar priimtini alternatyvūs pasiūlymai, apibrėžti aspektai, dėl kurių dalyviai gali teikti alternatyvius pasiūlymus, ir nustatytos minimalios sąlygos, kurias tokie pasiūlymai turi atitikti.

39 LUV 132 straipsnio 2 ir 4 dalyse nustatyta, kad, nesvarbu, kokia numatoma IVP vertė, apie viešą projekto konkursą dėl IVP turi būti paskelbta bent jau *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* ir Valensijos autonominės srities oficialiajame leidinyje.

40 Remiantis LUV 133 straipsniu, dalyvių pasiūlymuose pateikiami dokumentai dėl reikalaujamų pajėgumų, techninio pasiūlymo bei teisinio ir finansinio pasiūlymo.

41 Dalyvių techninio ir profesinio pajėgumo vertinimo kriterijai numatyti LUV 123 straipsnyje.

42 Techninio pasiūlymo turinys apibrėžtas LUV 126 straipsnyje.

43 Teisinio ir finansinio pasiūlymo turinys savo ruožtu apibrėžtas LUV 127 straipsnyje, kuriame nustatyta, jog šiame pasiūlyme turi būti numatytos sąlygos, reglamentuojančios vystytojo santykius su atitinkamais savininkais ir ypač jo atlyginimo tvarką, bei pakankamai informacijos, kad savininkai galėtų suprasti, kokias ekonomines pasekmes jiems turės atitinkamas pasiūlymas. Visų pirma teisiniame ir finansiniame pasiūlyme turi būti nurodytos numatomos urbanizavimo išlaidos, vystytojo pelnas ir mainų koeficientas, taikytinas atsiskaitymo žeme atveju.

44 LUV 135 straipsnio 3 dalyje išvardijami IVP sutarties sudarymo kriterijai, pagal kuriuos vertintinas techninis pasiūlymas.

45 LUV 135 straipsnio 4 dalyje išvardijami IVP sutarties sudarymo kriterijai, pagal kuriuos vertintinas teisinis ir finansinis pasiūlymas, visų pirma urbanizavimo išlaidų suma bei mažiausia statyboms skirtų žemės sklypų ar teisių statyti dalis, kuri vystytojui pateikta naudotis atlikus priverstinę žemės sklypų konsolidaciją, arba didžiausia jam ar jo parneriams priklausančių žemės sklypų, kurie turės būti naudojami įgyvendinti specialius statybų įsipareigojimus, kylančius dėl IVP patvirtinimo, dalis.

46 LUV 137 straipsnyje pateikiamos nuostatos, taikytinos sudarant IVP sutartis ir patvirtinant IVP. LUV 137 straipsnio 5 dalyje numatyta, kad tuo atveju, kai IVP pakeičia struktūrinį planavimą, administracija ją patvirtina su sąlyga, kad regiono vyriausybė tam suteiks galutinį leidimą.

47 LUV 138 straipsniu reikalaujama, kad sutartis su vystytoju būtų įforminta kaip administracinis dokumentas per mėnesį nuo sprendimo dėl sutarties sudarymo dienos. Šiame straipsnyje išvardijami elementai, kurie turi būti nurodyti šioje sutartyje.

48 LUV 143 straipsnio 4 dalies d punkte numatyta, kad sutarties su vystytoju nutraukimo atveju administracija gali prašyti dalyvių, pateikusių teisinius ir finansinius pasiūlymus, susijusius su laimėjusiu techniniu pasiūlymu, tęsti programos įgyvendinimą ir papildomai gali pakviesti teikti pasiūlymus remdamasi po pirmojo kvietimo teikti pasiūlymus atrinktu techniniu pasiūlymu.

49 Remdamasi LUV 155 straipsnio 6 ir 7 dalimis administracija gali iš dalies pakeisti urbanizavimo projektą, esantį per IVP sutarties sudarymo procedūrą atrinktame pasiūlyme, kai dėl tokių pakeitimų urbanizavimo darbų išlaidos padidėja ne daugiau kaip 20 proc.

50 LUV 168 straipsnio 3 dalyje numatyta, kad urbanizavimo darbų išlaidų suma negali būti padidinta, išskyrus jų įvertinimą iš naujo, kuris negali reikšti, jog urbanizavimo išlaidų dalies padidėjimas atitinka vystytojo pelną.

51 Kiek tai susiję su urbanizavimo darbų vykdymu, LUV reikalaujama, kad jis būtų pavestas statybų rangovui, kurį vystytojas pasirenka viešo projekto konkurso būdu, laikydamasis viešojo pirkimo sutarčių sudarymo taisyklių. Nei atitinkamas vystytojas, nei su juo susijusios įmonės negali dalyvauti šiame viešame projekto konkurse.

52 Pirmojoje LUV pereinamojo laikotarpio nuostatoje numatyta, kad iki jo įsigaliojimo, t. y. 2006 m. vasario 1 d., pradėtas IVP reglamentuoja LRAU, jeigu iki šios datos jas patvirtino savivaldybė arba pasibaigė maksimalus terminas priimti aiškų sprendimą dėl šio patvirtinimo.

Ikiteisminė procedūra ir Komisijos ieškinys

53 Gavusi skundus, 2005 m. kovo 21 d. oficialiu pranešimu Komisija Ispanijos Karalystei nurodė, kad, jos nuomone, įvairios LRAU nuostatos, susijusios su IVP sutarčių sudarymu, prieštarauja Direktyvai 93/37 ir Direktyvai 92/50. Į šį oficialų pranešimą Ispanijos Karalystė atsakė 2005 m. kovo 31 dienos laišku, kuriame nurodė, kad IVP sutarties sudarymas nėra šių direktyvų reglamentuojamas pirkimas. Be to, ji rėmėsi LUV priėmimo projektu, dėl kurio su Komisija susisiekė ir pasikeitė laiškais.

54 Kadangi Komisijos netenkino Ispanijos Karalystės pateikti paaiškinimai, manydama, jog IVP sutarčių sudarymas pagal LRAU yra minėtų direktyvų pažeidimas, 2005 m. gruodžio 15 d. ji priėmė pagrįstą nuomonę, kurią įgyvendinti valstybė narė turėjo per trijų savaičių terminą, pasibaigusį 2006 m. sausio 6 d.

55 2006 m. sausio 26 d. atsakyme į pagrįstą nuomonę Ispanijos Karalystė nurodė, jog priimtas LUV, kuriuo panaikintas LRAU ir kurio įsigaliojimo data numatyta 2006 m. vasario 1 d. Po susirašinėjimo su Komisija 2006 m. kovo 17 d. laišku ši valstybė narė pateikė papildomas pastabas.

56 Atsižvelgdama į tai, kad pažeidimas, kuriuo kaltinama, toliau tęsėsi ir Direktyvos 2004/18 perkėlimo į nacionalinę teisę terminas baigėsi, Komisija 2006 m. balandžio 10 d. Ispanijos Karalystei išsiuntė papildomą oficialų pranešimą, į kurį ši atsakė 2006 m. liepos 7 d. laišku.

57 Manydama, kad, viena vertus, LUV ir, antra vertus, IVP sutarčių sudarymas pagal LRAU laikotarpiu nuo 2005 m. kovo 21 d. iki 2006 m. sausio 31 d. yra visų pirma Direktyvos 2004/18 pažeidimas, Komisija 2006 m. spalio 12 d. priėmė papildomą pagrįstą nuomonę.

58 Kadangi 2007 m. sausio 11 d. atsakyme į papildomą pagrįstą nuomonę Ispanijos Karalystė laikėsi savo pozicijos, Komisija pareiškė šį ieškinį ir paprašė Teisingumo Teismo pripažinti, kad Ispanijos Karalystė:

— sudariusi IVP sutartis pagal LRAU, neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 93/37 1 straipsnį, 6 straipsnio 6 dalį, 11 ir 12 straipsnius bei 24–29 straipsnius, ir

— sudariusi IVP sutartis pagal LUV, neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 2004/18 2, 6, 24, 30 straipsnius, 31 straipsnio 4 dalies a punktą ir 53 straipsnį.

Dėl prašymo atnaujinti žodinę proceso dalį

59 2010 m. lapkričio 22 d. laišku Komisija paprašė atnaujinti žodinę proceso dalį; ji nurodė iš esmės, kad atsakingos administracijos finansinio įnašo klausimas, kurį analizavo generalinis advokatas savo išvadoje, yra esminis bylos klausimas ir reikalauja papildomų paaiškinimų.

60 Šiuo klausimu reikia priminti, kad Teisingumo Teismas gali savo nuožiūra, generalinio advokato siūlymu arba šalių prašymu priimti nutartį atnaujinti žodinę proceso dalį pagal Procedūros reglamento 61 straipsnį, jeigu mano, kad nepakanka informacijos arba kad byla turi būti nagrinėjama remiantis argumentu, dėl kurio šalys nepareiškė savo nuomonių (žr., be kita ko, 2009 m. rugsėjo 8 d. Sprendimo *Liga Portuguesa de Futebol Profissional ir Bwin International*, C-42/07, Rink. p. I-7633, 31 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

61 Tačiau Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statute ir Procedūros reglamente nenumatyta šalims galimybė pateikti atsiliepimus į generalinio advokato išvadą (žr. minėto Sprendimo *Liga Portuguesa de Futebol Profissional ir Bwin International* 32 punktą).

62 Teisingumo Teismas, susipažinęs su generalinio advokato nuomone, mano, jog šiuo atveju pakanka informacijos, kad priimtų sprendimą dėl jam pateiktos nagrinėti bylos ir kad ši neturi būti nagrinėjama remiantis argumentais, dėl kurių nebuvo pareikštos nuomonės. Todėl nereikia priimti nutarties atnaujinti žodinę proceso dalį.

Dėl ieškinio

Dėl priimtinumo

63 Ispanijos Karalystė nurodo šio ieškinio dalinį nepriimtinumą, kiek jis susijęs su tuo, kad LRAU pažeista Direktyva 93/37. Šiuo klausimu Ispanijos Karalystė kritikuoja aplinkybę, kad pirmojoje pagrįstoje nuomonėje reikalauta LRAU suderinti su

Direktyva 93/37, o ne su Direktyva 2004/18, kurios perkėlimo į nacionalinę teisę terminas buvo besibaigiąs.

64 Pasak Ispanijos Karalystės, LRAU nebetaikoma nuo to momento, kai įsigaliojo LUV, ir Komisija neįrodė, kad LUV *vacatio legis* laikotarpiu pagal LRAU būtų patvirtinta daug IVP. Be to, Ispanijos Karalystės nuomone, tuo atveju, kai nacionalinės ir Bendrijų teisės aktai neteko galios daugiau nei dveji metai prieš pareiškiant ieškinį – o taip yra nagrinėjamu atveju, nebėra suinteresuotumo tęsti procedūrą.

65 Šiuo klausimu pasakytina, kad būtent atsižvelgiant į 2006 m. sausio 6 d., t. y. 2005 m. gruodžio 15 d. pirmojoje pagrįstoje nuomonėje nurodyto termino pabaigos dieną, galiojusius teisės aktus reikia nuspręsti, ar galėjo egzistuoti tariamas valstybės įsipareigojimų neįvykdymas. Konstatuotina, kad tą dieną ir LRAU, ir Direktyva 93/37 galiojo.

66 Dėl momento, kurį Komisija pasirinko pareikšti ieškinį Ispanijos Karalystei, pakanka priminti, kad Komisija, vykdydama EB 211 straipsniu jai patikėtą uždavinį, turi užtikrinti, kad būtų taikomos Sutarties nuostatos, ir patikrinti, ar valstybės narės veikė laikydamosi šių nuostatų. Jeigu ji mano, kad valstybė narė jų nesilaikė, ji turi įvertinti, ar reikia imtis veiksmų prieš šią valstybę, nustatyti, kokias nuostatas ji pažeidė, ir pasirinkti, kada pradėti procedūrą dėl jos įsipareigojimų neįvykdymo, o šį pasirinkimą lemiantys motyvai negali turėti poveikio ieškinio priimtinumui (žr. 1998 m. birželio 18 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją*, C-35/96, Rink. p. I-3851, 27 punktą; 2005 m. gruodžio 8 d. Sprendimo *Komisija prieš Liuksemburgą*, C-33/04, Rink. p. I-10629, 66 punktą ir 2009 m. gegužės 19 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją*, C-531/06, Rink. p. I-4103, 23 punktą).

67 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti Ispanijos Karalystės pateiktą prieštaravimą dėl priimtinumo.

Dėl esmės

Šalių argumentai

68 Komisija mano, kad įvairūs LRAU ir LUV numatyti netiesioginio valdymo IVP sutarčių sudarymo ir tvirtinimo procedūros aspektai prieštarauja atitinkamai Direktyvos 93/37 1 straipsniui, 6 straipsnio 6 daliai, 11, 12 ir 24–29 straipsniams bei Direktyvos 2004/18 2, 6, 24, 30 straipsniams, 31 straipsnio 4 dalies a punktui ir 53 straipsniui.

69 Komisija tvirtina, kad administracijos ir vystytojo santykis, remiantis direktyvomis 93/37 ir 2004/18, yra viešojo pirkimo sutartis, kurios pagrindinis dalykas, kaip matyti iš integruotų veiksmų aprašo, yra viešųjų infrastruktūros ir urbanistikos darbų atlikimas.

70 Tai, kad pagal LUV vystytojas turi pavesti šiuos darbus fiziškai atlikti statybų rangovui, nekeičia fakto, kad ši sutartis laikytina viešojo darbų pirkimo sutartimi, nes būtent vystytojas administracijai įsipareigoja juos atlikti.

71 Dėl IVP sutarties sudarymo ir IVP patvirtinimo atlygintinio pobūdžio Komisija pastebi, kad LRAU ir LUV įdiegiama sistema, kurioje esama dvišalės sutarties tarp

vystytojo ir savivaldybės, pagal kurią atlygis pastarajai tiesiogiai susijęs su viešųjų darbų atlikimu ir tam tikrų susijusių paslaugų suteikimu. Be to, vystytojas iš žemės savininkų gauna pinigų sumą arba jos atitikmenį žeme.

72 Pasak Komisijos, sutarties atlygintinis pobūdis išreikštas administracijos sprendime patvirtinti IVP ir atrinkti vystytoją ir tuo, kad ši įgyvendina savo viešąsias prerogatyvas siekdama užtikrinti patvirtintos IVP nuostatų laikymąsi.

73 Komisija priduria, kad kai administracija nusprendžia tiesiogiai valdyti IVP, ji turi pati įgyvendinti projektus ir pati sumokėti darbams būtinas sumas. Šiuo atveju ji patiria išlaidų, kurias vėliau perkelia savininkams, o pasirinkdama netiesioginį valdymą administracija nebeišleidžia sumų, tačiau ir nieko nebegauna. Ji iš to daro išvadą, kad pasirinkdama netiesioginį valdymą administracija visiškai nebegauna tam tikrų pajamų, o aplinkybė, kad ji nebepatiria ir tam tikrų išlaidų, nė kiek nesusilpnina šio teiginio.

74 Pagaliau Komisija pabrėžia, kad, kaip matyti visų pirma iš 2001 m. liepos 12 d. Sprendimo *Ordine degli Architetti ir kt.* (C-399/98, Rink. p. I-5409, 77 ir 84 punktai) ir 2007 m. sausio 18 d. Sprendimo *Auroux ir kt.* (C-220/05, Rink. p. I-385, 45 ir 57 punktai), trečiųjų asmenų atlikti mokėjimai rodo atlygintiną pobūdį.

75 Atsiliepime į ieškinį Komisija pastebi, kad *Tribunal Supremo* pateikė išaiškinimą, kuris yra visiškai priešingas išsakytajam Ispanijos Karalystės ir iš esmės sutampa su Komisijos analize.

76 Ispanijos Karalystė savo ruožtu tvirtina, kad administracijos ir vystytojo santykis, atsižvelgiant į pastarojo atlyginimo būdą, yra ne viešasis darbų pirkimas, o viešoji paslaugų koncesija, kuri nepatenka į direktyvų 93/37 ir 2004/18 taikymo sritį, ir todėl sudarant IVP sutartis taikytini Sąjungos pirminės teisės principai.

77 Šios valstybės narės nuomone, Komisija painioja IVP ir planavimo darbų projektą; viešųjų darbų vykdymas nėra nei išimtinis, nei pagrindinis IVP dalykas. IVP patvirtinimas varžytinių būdu kartu reiškia žemės konsolidacijos finansavimą bei valdymą ir planavimo darbų pavedimą paslaugų teikėjams. Taigi vystytojas taip pat yra finansiškai atsakingas už darbų vykdymą ir privalo imtis būtinų administracinių veiksmų tam, kad administracijai operacijos būtų nemokamos, o savininkams būtų užtikrintas teisingas atitinkamų su nekilnojamuoju turtu susijusių išlaidų ir pelno paskirstymas.

78 Ispanijos Karalystė taip pat nurodo, kad atlygintinis santykis, kurio našta tektų administracijai, neegzistuoja, nes vystytojui atlyginimą moka tik savininkai.

79 Pirma, savininko pareiga finansuoti planavimo išlaidas, taigi ir mokėti atlyginimą vystytojui, kyla ne iš vienašalio administracijos sprendimo, o iš jo savanoriško apsisprendimo dalyvauti žemės konsolidacijoje ir taip įgyti teisę naudotis naujais statyboms skirtais žemės sklypais.

80 Antra, LRAU ir LUV nenumatyta jokia mokėjimo iš viešųjų fondų garantija, iš kurios būtų galima daryti išvadą, jog esama atlygintinės sutarties tarp administracijos ir vystytojo, kuris jai atsako net ir tuo atveju, jeigu statybų rangovas arba savininkai neįvykdytų savo atitinkamų pareigų.

81 Galiausiai netiesioginio valdymo pasirinkimas vietoj tiesioginio, kaip ir administracijos naudojimasis savo viešosiomis prerogatyvomis siekiant konsoliduoti žemę ar paimti visuomenės poreikiams, nereiškia atlygintinio pobūdžio.

82 Atsižvelgdama į šiuos argumentus, Ispanijos Karalystė tvirtina, kad vystytojas turi būti laikomas ne pirkimą „laimėjusiu dalyviu“ *strigto sensu*, o „koncesininku“, kurio atlygis priklauso nuo statyboms skirtų žemės sklypų panaudojimo rinkoje, o ne nuo administracijos garantuojamos fiksuoto dydžio kainos. Visų pirma jam būdingi paslaugų koncesininko požymiai, nes ekonominiu požiūriu svarbiausia funkcija yra ekonominis žemės konsolidacijos valdymas.

83 Be to, Ispanijos Karalystė nurodo, jog Komisijos tezė prieštarauja direktyvų 93/37 ir 2004/18 veiksmingumui.

Teisingumo Teismo vertinimas

84 Pirmiausia reikėtų pažymėti, kad šis ieškinys susijęs tik su urbanizavimo sutarčių sudarymu pagal Valensijos autonominės srities paeiliui priimtus teisės aktus, remiantis jos regionine kompetencija urbanistikos, žemės užstatymo ir teritorijų planavimo srityse.

85 Konkrečiau tariant, Komisija kaltina Ispanijos Karalystę IVP sutarčių sudarymu, t. y. integruotais veiksmais, kurių tikslas – bendras kelių sklypų urbanizavimas remiantis viena programa, kuria šie sklypai pertvarkomi į statyboms skirtus žemės sklypus pagal, pirma, LRAU ir, antra, LUV, pažeidžiant atitinkamai direktyvas 93/37 ir 2004/18.

86 Komisijos suformuluoti kaltinimai susiję tik su netiesioginio valdymo IVP tvirtinimo procedūra, kuri, remiantis nagrinėjamais teisės aktais, reiškia, kad kompetentinga perkančioji organizacija perleidžia vystytojo statusą privačiam asmeniui, atrinktam pagal viešą varžymosi procedūrą, nesvarbu, ar jis yra atitinkamų žemės sklypų savininkas, ar ne.

87 Šiuo klausimu Komisija tvirtina, kad nagrinėjamos urbanizavimo sutartys turi būti kvalifikuojamos kaip „viešojo darbų pirkimo sutartys“ ir todėl turi atitikti Direktyvos 93/37 ir vėliau Direktyvos 2004/18 nustatytus reikalavimus. Kiek tai susiję su kaltinimais dėl LRAU, tai matyti iš ieškinio teisinio pagrindo, kuriame minimas tik Direktyvos 93/37 pažeidimas, o kiek tai susiję su kaltinimais dėl LUV, – iš papildomos pagrįstos nuomonės, kaip Komisija pažymėjo ieškinyje ir patvirtino per teismo posėdį.

88 Kalbant apie „viešojo darbų pirkimo sutarčių“ sąvoką, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 93/37 1 straipsnio a punktą ir Direktyvos 2004/18 1 straipsnio 2 dalies b punktą, reikia pažymėti, kad ji apima atlygintines sutartis, sudarytas raštu tarp, pirma, vieno ar kelių ūkio subjektų ir, antra, vienos ar kelių perkančiųjų organizacijų, kurių tikslas atlikti arba kartu atlikti ir suprojektuoti darbus, susijusius su viena iš Direktyvos 93/37 II priede ir Direktyvos 2004/18 I priede nurodytų veiklos rūšių, arba darbą, apibrėžtą Direktyvos 93/37 1 straipsnio c punkte ir Direktyvos 2004 18 1 straipsnio 2 dalies b punkte, arba bet kokiomis priemonėmis atlikti darbą, atitinkantį perkančiosios organizacijos nurodytus reikalavimus.

89 Be to, iš Direktyvos 92/50 šešioliktos konstatuojamosios dalies ir iš Direktyvos 2004/18 10 konstatuojamosios dalies, skaitomų atitinkamai kartu su Direktyvos 93/37 1 straipsnio a punktu bei Direktyvos 2004/18 1 straipsnio 2 dalies b punktu, matyti, kad sutartis gali būti laikoma „viešojo darbų pirkimo sutartimi“ tik tuomet, kai jos dalykas atitinka pirmesniame punkte pateiktą apibrėžtį, ir papildomi darbai,

kurie nėra sutarties dalykas, negali būti pagrindas ją laikyti viešojo darbų pirkimo sutartimi.

90 Be to, iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad kai sutartis sudaryta iš elementų, susijusių tiek su viešuoju darbų pirkimu, tiek su kitos rūšies pirkimu, būtent pagrindinis sutarties dalykas lemia, kurios Sąjungos viešųjų pirkimų taisyklės turi būti iš principo taikomos (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Auroux ir kt.* 37 punktą).

91 Tai nustatant reikia atsižvelgti į esminius dominuojančius įsipareigojimus, kurie, kaip tokie, apibūdina šį pirkimą, palyginti su papildomais ar antriniais įsipareigojimais, kurie atsiranda dėl paties sutarties dalyko (2008 m. vasario 21 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją*, C-412/04, Rink. p. I-619, 49 punktas).

92 Šioje byloje pažymėtina, kad Komisija tik nurodo argumentą, jog nagrinėjamos urbanizavimo sutartys turi būti laikomos „viešojo darbų pirkimo sutartimis“, nes pagrindinis IVP dalykas, kaip numatyta Direktyvos 93/37 1 straipsnio c punkte ir Direktyvos 2004/18 1 straipsnio 2 dalies b punkte, yra dviejų ar daugiau sklypų urbanizavimo darbas, kuriuo sukuriama prieiga grįstu keliu, geriamojo vandens bei elektros paskirstymas, nuotekų šalinimas nuo šaligatvių pakraščių ir viešas apšvietimas. Šiuo klausimu ji pažymi, kad vystytojo teikiamos paslaugos, kaip antai techninių dokumentų rengimas, sklypų pertvarkymo projekto valdymas arba, remiantis LUV, rangovo, kuris atliks darbus, atranka, yra pagalbinės ir antraeilės.

93 Taip pat reikia pastebėti, kad Ispanijos Karalystė atmeta Komisijos vertinimą, pagal kurį IVP turėtų būti laikomos „darbu“, kaip tai suprantama pagal direktyvas 93/37 ir 2004/18, ir tvirtina, kad tokio darbo atlikimas yra neišimtinis ir net nepagrindinis jų

tikslas. Šiuo klausimu ši valstybė narė nurodo, jog vystytojas taip pat yra finansiškai atsakingas už darbų vykdymą ir privalo imtis būtinų priemonių tam, kad administracijai operacijos būtų nemokamos, o statyboms skirtų žemės sklypų savininkams, kurie juos finansuoja, būtų užtikrintas teisingas atitinkamų išlaidų ir atitinkamo su nekilnojamuoju turtu susijusio pelno paskirstymas. Be to, ši valstybė narė tvirtina, kad nagrinėjamos sutartys turi būti laikomos „paslaugų koncesija“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2004/18 1 straipsnio 4 dalį.

94 Tačiau pagal nusistovėjusią teismų praktiką procedūroje dėl įsipareigojimų neįvykdymo pagal EB 226 straipsnį Komisijai tenka pareiga įrodyti šį įsipareigojimų neįvykdymą. Būtent ji turi pateikti Teisingumo Teismui įrodymus, būtinus patikrinti šio įsipareigojimų neįvykdymo egzistavimą, ir negali šiuo atžvilgiu remtis kokia nors prielaida (2011 m. sausio 27 d. Sprendimo *Komisija prieš Liuksemburgą*, C-490/09, Rink. p. I-247, 49 punktas ir jame nurodyta teismų praktika).

95 Šiuo klausimu ir dėl vystytojui pavestos veiklos pobūdžio reikia pasakyti, kad, nepaisant Ispanijos Karalystės pateiktos analizės, Komisija nebandė pagrįsti savo kaltinimų ir atmesti valstybės narės atsakovės teiginių, nuodugniau išnagrinėdama šią analizę.

96 Iš tikrųjų neįrodyta, kad atitinkamų sklypų prijungimo ir integravimo į esamus infrastruktūros, energetikos, komunikacijų ir viešųjų paslaugų tinklus darbai yra pagrindinis savivaldybės ir vystytojo sutarties, sudarytos remiantis netiesioginio valdymo IVP, dalykas. Vystytojo atliekamas IVP įgyvendinimas, kaip matyti, be kita ko, iš šio sprendimo 21 ir 23 punktų, apima veiklą, kuri negali būti laikoma „darbais“, kaip tai suprantama pagal Komisijos ieškinyje nurodytas direktyvas, t. y. vystymo plano parengimą, atitinkamo žemės konsolidacijos projekto pasiūlymą ir valdymą, teisių į

teritorinio administracinio vieneto turtui ir žemės fondui priskirtinus sklypus gavimą administracijos naudai ir nemokamai, atitinkamų sklypų teisinio statuso pakeitimo valdymą, teisingo išlaidų ir naudos paskirstymo tarp suinteresuotųjų šalių įgyvendinimą, taip pat investicijų, darbų, instaliacijų ir kompensacijų, būtinų užtikrinti IVP įvykdymą, finansavimo ir garantavimo operacijas. Taip yra ir tuo atveju, kai vystytojas privalo organizuoti viešą projekto konkursą, kurio tikslas – paskirti statybų rangovą, kuriam bus pavesta vykdyti urbanizavimo darbus, kaip numatyta LUV 119 straipsnio 1 dalyje.

97 Be to, konstatuotina, kad tam tikra ankstesniame punkte nurodyta veikla, kurią apima IVP tiek pagal LRAU, tiek pagal LUV, atrodo savo pobūdžiu atitinka Direktyvos 92/50 I A priedo ir Direktyvos 2004/18 II A priedo 12 kategorijoje nurodytą veiklą, susijusią su Direktyvos 92/50 1 straipsnio a punkte ir Direktyvos 2004/18 1 straipsnio 2 dalies d punkte nurodytomis paslaugomis.

98 Vadinasi, Komisija neįrodė, kad pagrindinis savivaldybės ir vystytojo sudarytos sutarties dalykas yra viešas darbų pirkimas, kaip tai suprantama pagal Direktyvą 93/37 arba Direktyvą 2004/18, o tai yra išankstinė sąlyga konstatuoti nurodomą įsipareigojimų neįvykdymą.

99 Iš to, kas pasakyta, matyti, kad Komisijos ieškinys turi būti atmestas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

100 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Ispanijos Karalystė prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas ir Komisija pralaimėjo bylą, pastaroji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Priteisti iš Europos Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.